

מלאכת תופר והדבקה בשבת

מקור הדין

המשנה מפרטת חיוב במלאכת תופר בשני תפירות והמלאכה ההופכית היא קריעה

1. תלמוד בבלי מסכת שבת דף עג עמוד א

משנה. אבות מלאכות ארבעים חסר אחת... והתופר שתי תפירות, הקורע על מנת לתפור

הגמרא מבהירה שחיוב על קשירה הוא דווקא באופן שמתקיים וכן יש חיוב על מתיחת חוט של תפירה שנפרדה

2. תלמוד בבלי מסכת שבת דף עד עמוד ב

והתופר שתי תפירות. והא לא קיימא הכי, וכיון דלא קיימא – לאו מלאכה היא! אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: והוא שקשרן שקשך שני ראשי החוט. הקורע על מנת לתפור. קריעה במשכן מי הוה? רבה ורבי זירא דאמרי תרווייהו: שכן יריעה שנפל בה דרנא חולעת, ומנכר כו נקב קטן ועגול קורעין בה ותופרין אותה.

אמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב: המותח חוט של תפירה בשבת – חייב חטאת. בגד התפור ועומד, והניח החוט אכור, ונתפדו שתי חתיכות הבגד זו מזו במלקת, וחוטיו התפירות נמשכו, ומותח את ראשי החוט להסדק ולחצק – זו היא תפירתו, וחייב

הרמב"ם כותב שדווקא בשתי תפירות צריך גם קשר אמנם בשלשה אין צריך קשר כיון שמתקיימת בלעדיו

3. רמב"ם הלכות שבת פרק י הלכה ט

התופר שתי תפירות חייב, והוא שקשר ראשי החוט מכאן ומכאן כדי שתעמוד התפירה ולא תשטט, אבל אם תפר יתר על שתי תפירות אף על פי שלא קשר חייב שהרי מתקיימת התפירה, והמותח חוט של תפירה בשבת חייב מפני שהוא מצרכי התפירה.

תפירה לשעה וקריעתה

- נפק"מ גרביים חדשות שתפורות יחד

תפירה לשעה

בפסקי רי"ד מובא לאסור מתיחת חוט הנתון בשרוולים אפילו שנעשה באופן זמני אלא אם יש בשרוול חורים מתוקנים לחוט שאז אינו כתפירה

4. פסקי רי"ד מסכת שבת דף עה עמוד א (הובא בב"י)

ונראה לי, שאילו שעושין נקבים בפי בתי הידים ויש להם חוט מחובר עם מחט שמכניסין באותן הנקבים ומהדקין על ידיהן, בין אם היה פתיל מושם בנקבים מערב שבת מרווח והידקן ומותחו בשבת בין אם הכניסו בנקבים בשבת אין בו משום תופר, דתופר לא הוי אלא שרוצה בקיומו שיהא מהודק תמיד וכשנרפה החוט קשה לו, והילכך כשמותחו חייב חטאת. אבל זה שאינו רוצה בהידוק אלא בשעה שלובשו וכשפושטו מרפה אותו אין בו משום תופר, ואינו דומה אלא למי שיש בבגדו לולאות וקרסים ומחברן בשבת.

ודווקא אם יש נקבים הוא מותר, אבל לתפור חוט אחד בבתי ידיו וכשפושט מרחיבו וכששובש מותחו ומהדק בתי ידיו תפירה היא זו, דמה לי תפירה ביום אחד ומה לי תפירה עולמית.

גם הריטב"א כתב לחלק בין מלאכת קושר לתופר שבתופר יש איסור תורה אפילו בשאינו של קיימא

5. חדושי הריטב"א מסכת שבת דף עד עמוד ב

והוא שקשרם. הקשו בתוספות וליחייב נמי משום קושר, ותירצו דכיון שאין הקשירה רק להעמיד התפירה לא חשבינן ליה אלא משום תופר בלחוד... ויש עוד לומר כגון שקשרן על מנת להתיר אחרי כן דמשום קשירה ליכא אבל משום תפירה איכא כיון שהיא מתקיימת עכשיו.

הרמ"א בדרכ"מ מביא מהגהות מרדכי שאין איסור בתפירה לשעה ולכן אפילו ללא נקבים מותר

6. דרכי משה הקצר אורח חיים סימן שמ

(ב) בהגהות מרדכי דף (ק"פ ע"ב) (פא. סי' תסא) כתב וזה לשונו והרב אליעזר הלוי (ראב"ה סי' רו עמ' 294) כתב דדוקא גבי תפירה אסור שעיקר תיקונו לתפור בלי פירוד ועכשיו כשמותח החוט להתקיים ה"ל כתופר מעיקרא ולכן הנשים מותרות למתוח החוט סביב זרועותיהן ואפילו קושרתו אינו קשר של קיימא עכ"ל. ובית יוסף כתב בשם שבלי הלקט כדברי הר"ף אמנם נהגו להקל כדברי ההגהות וכן כתבתי לעיל (עי' לעיל סי' שיז):

השו"ע פסק כתוספות רי"ד שאפילו כשאינו מתקיים צריך נקבים רחבים ומתוקנים ומשמע שיש איסור בתפירה גם כשאינה של קיימא

7. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שמ סעיף ז

אותם שמהדקים הבגדים סביב זרועותיהם על ידי החוט שמותחין אותו ומתהדק (כלומר בקצה השרוול במקום הכפתורים שלנו), אסור למתחו אלא אם כן יהיו הנקבים רחבים קצת ומתוקנים בתפירה בעיגול. משנ"ב: דאז אינו דומה כלל לתופר דהוי כמאן דמכניס קרסים בלולאות.

ובכל אופן בשרוך המושחל בכפל הבגד כמצוי במעילים ובשקיות אשפה מותר ואינו כתופר (ארח"ש יא הע' ט)

קריעה של תפירה לשעה

הב"י מביא מחלוקת ראשונים בדין קריעה של תפירה שנעשתה שלא לקיום ומכריע שאין להקל בפני עם הארץ

8. בית יוסף אורח חיים סימן שיז

ג (ב) זוג של מנעל שמדבקים הרצענים וכן בית הצואר שהיה תפור כתוב בהגהות מרדכי פרק במה טומנין (סי' תנז) שאסור לנתקן זה מזה לדעת ריב"א ורפיא בידיה. ונראה מדברי רבינו יואל וראב"ה (סי' רו) משם רשב"ם שהביא שם המרדכי שהוא מותר הואיל ולא עביד להתקיים. עד כאן. ואין להקל בפני עמי הארץ:

בסימן שיז הבית יוסף עצמו כתב להקל בקריעה של תפירה שאינה של קיימא. וכן הרמ"א כתב שם בסתם להחמיר באינה של קיימא אך הביא את דעת הב"י להקל

9. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שיז סעיף ג

הגה: ... אסור לנתק או לחתוך זוג של מנעלים התפורים יחד כדרך שאומנים עושין, אף על גב דהתפירה אינה של קיימא. דאין חילוק בתפירה בין של קיימא לאינה של קיימא:

ויש מתירין בתפירה שאינה של קיימא, ואין להתיר בפני ע"ה (ב"י).

אמנם לגבי הדבקה קלה כותב הב"ח בשו"ת תורה לשמה שהדבקה שנפתחת בקלות אין דינה כתפירה ומותר לפתוח אותה בשבת

13. שו"ת תורה לשמה סימן ק

איתא בגמרא דשבת דף מ"ח ע"א אר"י א"ר הפותח בית הצואר בשבת חייב חטאת. מתקיף לה רב כהנא מה בין זו למגופת חבית א"ל רבא זה חיבור וזה אינו חיבור (והו"ל כפתוחה ועומדת. רש"י) ... הנה כי כן בנדון השאלה לית לן בה מאחר דזה הכיס היה הפה שלו פתוח ומתוקן וגם אח"כ לא תפרו ורק דיבק שפתיו בדבק אין פתיחתו חשיבא עשיית פתח חדש ולא תיקון כלי כי הדבק אינו סתימה כמו תפירה ובנקל נפתח וזה פשוט. והיה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזור לי. כ"ד הקטן יחזקאל כחלי נר"ו.

וכעין זה כתב בשש"כ (כח ה) לגבי דבקות סימניה להתיר כשעושה לזמן קצר אם נפרדות בנקל ממקום הדבקות בלי לגרום לקריעת הנייר ובמאמ"ר (צב כח) התיר אפילו לזמן ארוך שאינה נחשבת כתפירה.

סיכת בטחון

הקרבן נתנאל מבין שיש איסור דרבנן בתפירה שאינה מתקיימת וממילא תמה על מה שנוהגים להשתמש בסיכה לחיבור חלקי בגד בשבת

14. קרבן נתנאל מסכת שבת פרק ז סימן ז

[ג] והא לא קיימא (השתי תפירות). פירש"י וכיון דלא קיימא לאו מלאכה היא. משמע דעיקר קושית הש"ס דלא הוי אב מלאכה. אבל פטור אבל אסור הוא. ולכך תמה אני מאין נוהגין העולם שתוחבין עם מחט שקורין שטעקנאדל בל"א הקרייז עם המלבוש שקורין שופצע בל"א. הא הוי שתי תכיפות. וכן הנשים בפראג שמחברין השלייא"ר עם מחטים הללו הא הוי שתי תכיפות:

והובאו דבריו במשנ"ב סימן שמ סעיף כז. וראה מקור הבא.

אמנם בסימן שח התיר המשנ"ב שימוש בסיכה לחבור מלבושים בשעת הדחק

15. משנה ברורה סימן שח ס"ק מז

(מו) מחט וכו' - הוא מחט מיוחד לתפירה והוי ככל כלי שמלאכתו לאיסור ומותר לטלטל לצורך גופו... וה"ה שמותר לתחוב בה את המלבושים לחברן בעת הדחק.

החזו"א מוכיח שאין איסור בסיכת ביטחון ומגדיר שכיון שאינו נעשה לקיום וגם נעשה במחט ולא בחוט מותר לגמרי

16. חזון איש מועד עמוד רנו לסימן שמ

דברי הק"נ פ"ז דשבת סק"נ תמוהים דהתוחב מחט להדק לפי שעה הוא כמהדק בקרסים ואין בזה שמץ של תפירה כלל וזה מבואר בהדיא בב"י סי' ש"א ש"ג דמהדקין מפתח החלוק במחט שאינה נקובה ולא דנו כלל בזה רק בענין לצאת בשבת ול"א כלל דאיידי שהן תחובין מער"ש ועוד א"כ גס בבית ליתסר דילמא שלפהו מחוי והו"ל קורע והק"נ עצמו העיד שהעולם נהגו היתר בדבר ובזמנו ז"ל היו גאונים אדירים עומדים בפרץ וגס כל העם היו יראי חטא והק"נ לא מלא פיו לומר איסור בדבר אלא שתמה במנהגם...

אלא הכא כיון שאין עשוי לקיום כיוצא בזה תפירה בכך אין זה תפירה וזה מבואר בהדיא בהגהמ"ר והובא בד"מ סי' ש"מ החולק בדין הידוק בתי ידים המבואר בשו"ע סי' ש"מ ס"ז וכיון שאין ההידוק אלא לפי שעה אין זה תפירה (ר"ל אפילו שאין לולאות) ובד"מ כ' שנהגו להקל כדעת ההגהות שאין איסור תפירה לשעה אפילו כשנעשה כדרכו ומיהו בשו"ע לא הגיה הרמ"א כלום וקיי"ל כהאוסרין אבל האוסרין לא אסרו אלא כשתפר בחוט ואין שינוי

פסיקת ההלכה בדין קריעה בתפירת ארעי (נפק"מ לגרביים חדשות תפורת)

- חזו"א (מועד שמ), מאמר מרדכי^א (צב ה) - להחמיר על פי דברי השו"ע בסימן ש"מ שלא לקרוע גם תפירה שלא נעשתה לקיום.
- אור לציון^ב - (ב, כט 1) הרב אלישיב (ארח"ש שנו) - גם לשו"ע גם לרמ"א ניתן לסמוך על דברי הב"י והרמ"א בסימן שיז להקל בקריעה של תפירה שאינה של קיימא. (ולאול"צ מדבקה קלה מתפירה ומותרת גם בפני עם הארץ שלא יבוא ללמוד ממנה להקל בתפירה של קיימא). וכ"כ בחזו"ע^ג (שבת ה עמ' פה בהערות) - מעיקר הדין מותרת קריעה של תפירה שלא נעשתה לקיום.
- הגרשז"א^ד (שש"כ טו הע' רלו) - הרמ"א מתיר בין בקריעה ובין בתפירה שלא לקיימא ובסימן שמ סמך על מה שכבר כתב בסימן שיז.

בטנה של מעיל על מנת להשאיר

המשנ"ב מוסיף שגם בחיבור המותר כגון בחורים מתוקנים, אם פעמים מהדקו על מנת להניחו לעולם אסור להדקו בשבת

10. משנה ברורה סימן שמ ס"ק כט

(כט) רחבים קצת ומתוקנים... ואם אין מהדקו יפה ונמלך לפעמים להניחו כך לעולם ולפשוטו כשהוא מהודק אסור להדקו בשבת:

מאמ"ר (צב כה) שבט הלוי (ג נא) - מעיל שבדרך כלל חיבור הבטנה אליו נשאר זמן רב, וחיבור זה הוא מוסיף על הבגד תוספת לקיימא - אסור לחבר לו בטנה ברוכסן בשבת.

שש"כ (טו עח) - מותר אפי' אם כוונתו להשאיר הביטנה במחבר למעיל, די"ל דאין זו דרך תפירה מידי דהוה אכפתור, דלית לן בה אפי' אם רוכסו לזמן מרובה; שמעתי מהגרש"ז אויערבך זצ"ל. (נראה כוונתו שהמשנ"ב החמיר דווקא בחורים שנראה קצת כמו תפירה אפילו מתוקנים. וראה גם שהמשנ"ב אסר כשמשאירו לעולם)

הדבקה

נפק"מ:

- טיטולים ישנים
- פלסטר (כסכת שחלה על הסנה השני)
- סימניות לספר
- תורת מחיר שנשארה דבוקה על בגד

לגבי הדבקה - כותב הרמב"ם שהיא תולדת תופר ואסורה מהתורה וכן פירוק ניירות דבוקים

11. רמב"ם הלכות שבת פרק י הלכה יא

המדבק ניירות או עורות בקולן של סופרים וכיוצא בו הרי זה תולדת תופר וחייב, וכן המפרק ניירות דבוקין או עורות דבוקין ולא נתכוין לקלקל בלבד הרי זה תולדת קורע וחייב.

והובאו דבריו להלכה בשו"ע סימן שמ סעיף יד

בגד התפירה מוסבר שעניינה חיבור שני דברים על ידי גורם שלישי שהוא החוט וכן מהות ההדבקה על ידי הדבק משא"כ בקשירה

12. מרכבת המשנה (חעלמא) הלכות שבת פרק י הלכה יא

ומדמה לה רבנו לתופר שהוא מחבר דברים נפרדים ע"י השלישי שהוא החוט וכה"ג בנדון דידן ע"י קולן של סופרים משא"כ בקושר:

אין זה חשיב כקיימא [וכן קשר של זוג נעליים או גרביים שהוא נעשה רק כדי לנתק אח"כ ולהשתמש, אין זה של קיימא].

חיבור של קיימא לזריקה

וכן סובר שהדבקה על מנת לזרוק דינה כהדבקה על מנת לפתוח שהרי אינו רוצה יותר בקיומה ונחשב תופר שלא לקיימה

5. שמירת שבת כהלכתה - הערות פרק לה הערה סז

גם החיבור של השקיות הוא בעיקר לשמור על התוכן שלא ישפך ורוצה רק שלא יהא חור, והמטרה הסופית היא לקרוע ולהוציא ולזרוק את השקית ולכן אין זה חשיב כשל קיימא, כי אילו לא היה אפשר אח"כ לפותחו, לא היה מחבר אותו, וכיון שדעתו לזרוק אח"כ אין זה חשיב של קיימא, כי אפשר שאין שום הבדל בין מחשבה להתרת הקשר או שדעתו לזרוק כולו לאשפה.

ולכן גם חיבור חלקי המזרק לא חשיב כבונה הואיל ודעתו רק לרגע של הכנסת התרופה ולזרוקו אח"כ.

וכן גם הדבקות חיתול נייר על גוף תינוק (נראה שאפילו באופן שמסירים את החיתול מבלי לפתוח את המדבקה) חשיב רק כהדבקה למספר שעות, הואיל ודעתו להסירו מהתינוק ולזרוקו לאשפה.

אמנם במאמ"ר (צב מג) ילקו"י (שמ ב) כתבו להחמיר בטיטול שלא להדביק אותו קודם סגירתו

בעצם המלאכה אבל כשתוחב במחט שחזותו מוכיח עליו שאין זה תופר אלא הידוק לפי שעה לא נחלק בזה אדם וכן עמא דבר ואין להחמיר כלל וכלל.

שיטות הפוסקים בסיכת ביטחון

קרוב נתנאל^א הובאו דבריו ב-משנ"ב (שמ, כז) — יש לחוש אפילו ארעי

גינת ורדים^ב (אור"ח ג, יז-יט), בא"ח (ש"ב כי תשא ט), חזו"א (לעיל), אול"צ (ב, כט): חזו"ע (שבת ה עמ' פה) מותר ארעי ואפילו בתחיבות רבות כיון שאין דרך תפירה במחט ללא חוט וחזותו מוכיחה עליו שהוא ארעי. ואסור כשעומד להתקיים ימים רבים. ולגרמ"א (מאמ"ר צב) ההיתר דווקא בשתי תחיבות ובשעת הדחק ג' תחיבות.

אשל אברהם^ד (בוטשאטש תקכו על שו"ע א) : מותר אפילו בתחיבות רבות ואפילו כשעומד להתקיים כיון שאין דרך תפירה ללא חוט כלל.

חיבור לזמן מרובה שנעשה במפעל

נפק"מ:

- שקיות תה שארוזות בעטפת נייר סגורה
- מדבקה שנתונה על טיטול או על פלסטר

בגמ' אסרו קשירת קשר בלולב ובש"י הסביר שהוא קשר של קיימא, ומשמע שאע"פ שדרך לזרוק את הלולב נחשב של קיימא

1. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף לג עמוד ב

תנו רבנן: הותר אגדו ביום טוב - אוגדו כאגודה של ירק.

2. רש"י מסכת סוכה דף לג עמוד ב

הותר אגדו - של לולב ביום טוב - אוגדו בכריכה בעלמא, יכרוך האגד סביב ויתחוב ראשו בתוך הכרך, כמו שאוגדין אגודת ירק ולא יקשרו שני הראשים כאחד כשאר קשרים, דקשר של קיימא מאבות מלאכות הוא, וזה של קיימא הוא, שאינו חושש להתירו עולמית.

האור לציון מוכיח מדין תפירת נעליים בסימן שיז שאין חיבור זה נחשב תפירה של קיימא ואפילו שעומד זמן מרובה

3. שו"ת אור לציון חלק ב - הערות פרק לו - הערה טו

ויש שרצו לאסור להוציא את הנייר הדבוק בפלסטר משום שאינו נחשב כדבר עראי, שהרי בית החרושת מדביקו זמן רב לפני שמוציאים אותו. ואין נראה, שעכ"פ עשוי הוא להוציאו כשרוצים להשתמש בו, והדבר נחשב כעראי, וכמו שמצינו ברמ"א בסימן שי"ז סעיף ג', שתפירה שתופרים האומנים לזוגות נעליים נחשבת תפירת עראי, אע"פ שאפשר שתפרו תפירה זו לפני זמן רב, דמ"מ אינה עשויה לקיום, וה"ה לעניינו.

וכ"כ בשו"ת יחווה דעת חלק ו סימן כד

וכן כתב הגרשז"א והוסיף שבטיטול שמלכתחילה החיבור נעשה רק לשמר את הדבק ולא כי יש לנו עניין בחיבור

4. שמירת שבת כהלכתה - הערות פרק לה הערה סז

אולם יש לדון דאפשר דאין זה דומה כלל ללולב אשר שם עיקר הרצון הוא הקשר מפני שלולב צריך אגד או משום "זה אלי ואנוהו", והקשר נעשה לקיום המצוה כשהם קשורים יחד, מבלי לחשוב כלל על התרת הקשר, כי לא איכפת לו כלל אם ישאר קשור או לא , ...משא"כ בהדבקות הניר המכסה את האיספלנית, הרי ההדבקה היא שלעת הצורך באיספלנית לא יהיה הדבק מקולקל, והכל נעשה רק לצורך של הפרדה אח"כ. ואותו הדבר הוא הדבקות הנייר על גבי הדבק של החיתולים ולכן

סיכום להלכה בעמוד הבא

סיכום להלכה מלאכת תופר

איסור קריעה – אסור לקרוע בשבת בדים או ניירות בין בגופם ובין בהפרדת דיבוקם ואפילו כשקורע שלא על מנת לתפור אסור מדרבנן.

קריעת חוט – מותר לקרוע חוט התפור בעוף כיון שלא נאסר פסיקת תלוש אלא כשעושה במידה או שמתקן בחיתוכה (ב"י ש"ז. שו"ע שיד ח) וכן כיון שבחוט לא שייך כלל קריעה על מנת לתפור אותו (בה"ל שיד ח. ארח"ש יא טז) ויש מתירים רק לצורך שבת (כה"ח ע בשם תו"ש).

קריעת נייר טואלט – אסור לקרוע נייר טואלט והוא הדין טישיו צץ רץ שקצוות הדפים מחוברים זה לזה. בשעת הדחק התירו קריעת נייר טואלט בשינוי מפני כבוד הבריות.

הפרדת דפים בספר – ספר שלא הופרדו דפיו כראוי בדפוס יש בהפרדתם איסור תורה. ואם רק נדבקו לאחר שהופרדו מותר, ויזהר ממחיקת האותיות (ארח"ש יא כו-כז).

תפירה בחוט – אסור מהתורה לתפור בשבת באופן שמתקיים והוא שתי תפירות עם חיזוק של קשר או שלש תפירות אפילו בלי.

הידוק חלקי בגד – שרוך שמושחל בבד הבגד ללא חורים המתקנים לכך אסור להדקו בשבת אפילו לזמן מועט. ואם יש לו חורים מתקנים ורחבים מותר (שו"ע שמ"ז) וכן מותר בשרוך שמושחל בכפל הבגד ולא בחורים כמצוי במעילים או שקיות זבל (ארח"ש יא הע"ח).

תפירת ארעי – תפירה שנעשית דרך ארעי יש מתירים לקרועה בשבת (אור לציון ב כו ו. ארח"ש שנו בשם הגריש"א) ויש אוסרים אם לא בצירוף ענין נוסף (חזו"א מועד שם. מאמ"ר צב ה). ויש מי שמתיר בשיטת הרמ"א אפילו בתפירת ארעי (שש"כ טו הע"רלו).

תפירת ארעי לזמן מרובה – יש אומרים שתפירה שנעשית במפעל לשיווק אינה בגדר תפירת ארעי שהתורה פרימיתה (ארח"ש הע"כ בשם הגריש"א) ויש אומרים שאין לחלק בזה ומותר (אור"צ ב לו טו. הגרש"ז"א שש"כ לב הע"סז).

זוג גרביים תפורות – אם אינם צמודים זה לזה אין בהם חשש קריעה.

ואם צמודים בתפירה זה לזה תלוי בדין תפירת ארעי לעיל וכן במחלוקת בגדר ארעי כשהוא לזמן מרובה. ולכן המקל יש לו על מה לסמוך. ויש שהחמירו (מאמ"ר צב ו. ארח"ש הע"כא).

הידוק ניירות – דינם כהדבקה ואסורה בשבת. והסרת הידוק ממעטפה שנתנה בה על מנת לפותחה מותר (שש"כ כח ז).

סיכת ביטחון – מותר להשתמש בסיכת ביטחון בשבת בחיבור ארעי ומהדין אפילו בתכיפות רבות (בא"ח ב כי תשא ט. חזו"א מועד רנו. אור"צ ב, כט. שש"כ טו עד) ויש שכתבו שאם אפשר יתחב רק שתי תחיבות (בא"ח שם) או רק תחיבה אחת (שש"כ שם) ויש אוסרים ביותר משתיים-שלש תכיפות כיון שסגירתה היא כקשר וחמורה מדין סיכה (מאמ"ר שם הערה כ').

כפתורים – חיבור חתיכות בגד בכפתורים, רוכסן, סקוטש וכד' מותר בשבת כיון שצורתם מוכיחה עליהם שלא נועדו לחיבור החלקים זה לזה אלא לפתיחה וסגירה כשימוש.

הדבקה – הדבקה של ניירות בדבק דינו כתפירה שאסורה בשבת.

סגירת טיטול בגמר השימוש – יש מתירים לסגור טיטול במדבקות לאחר השימוש בו ואע"פ שישאר לזמן רב כיון שזורק אותו מיד לא נחשב קבע (שש"כ לה הע"סז) ויש אוסרים (מאמ"ר צב מג. ילקו"י שם ב). ואפילו בסקוטש יש שכתבו להחמיר לכתחילה אלא יעטוף אותו בשקית או בגומיה (מאמ"ר שם).

הסרת הנייר הדבוק בפלסטר או בטיטול – מותר להסיר הנייר הדבוק על הפלסטר כיון שנחשב הדבקה ארעי ואע"פ שכבר דבוק ימים רבים (אור"צ לו טו. מאמ"ר צב לב. ארח"ש הע"מו בשם הרב קרליץ) ובנוסף אינו הדבקה חזקה וניתנית להסרה בקלות לכן אינה כתפירה ממש (מאמ"ר הע"לג, לו) והוא הדין למדבקה המחברת זוג גרביים ומדבקה מחיר על בגד כשידוע שאינה תולשת מסיבי הבגד (מאמ"ר כב) ולכתחילה יסיר מערב שבת (חזו"ע שבת ה עמ' פה) ויש מתירים רק בצורך גדול (שש"כ לה כ"ז) ויש אוסרים (ארח"ש שם בשם הגריש"א).

הדבקות סימניה – הדבקות סימניה בספר יש מתירים אפילו אם ישארו זמן רב כיון שאינם מחברים באופן חזק שהפרדתו גורמת לקריעת הנייר ולכן נחשבים כקורע (מאמ"ר שם כה) ויש מתירים רק בהדבקה לזמן קצר (שש"כ כה ח).

מגנט – מותר להניח מגנט על מקרר בשבת ואינו כתופר (ילקו"י ימים נוראים שפ. חוט שני שבת עמ' קלה) כיון שמחברים זה לזה רק על ידי כח המשיכה שיש במגנט ואינם חיבור ממשי ביניהם כתופר (חוט שני שם) ויש מי שאוסר (שש"כ כג מו).